

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea-2020

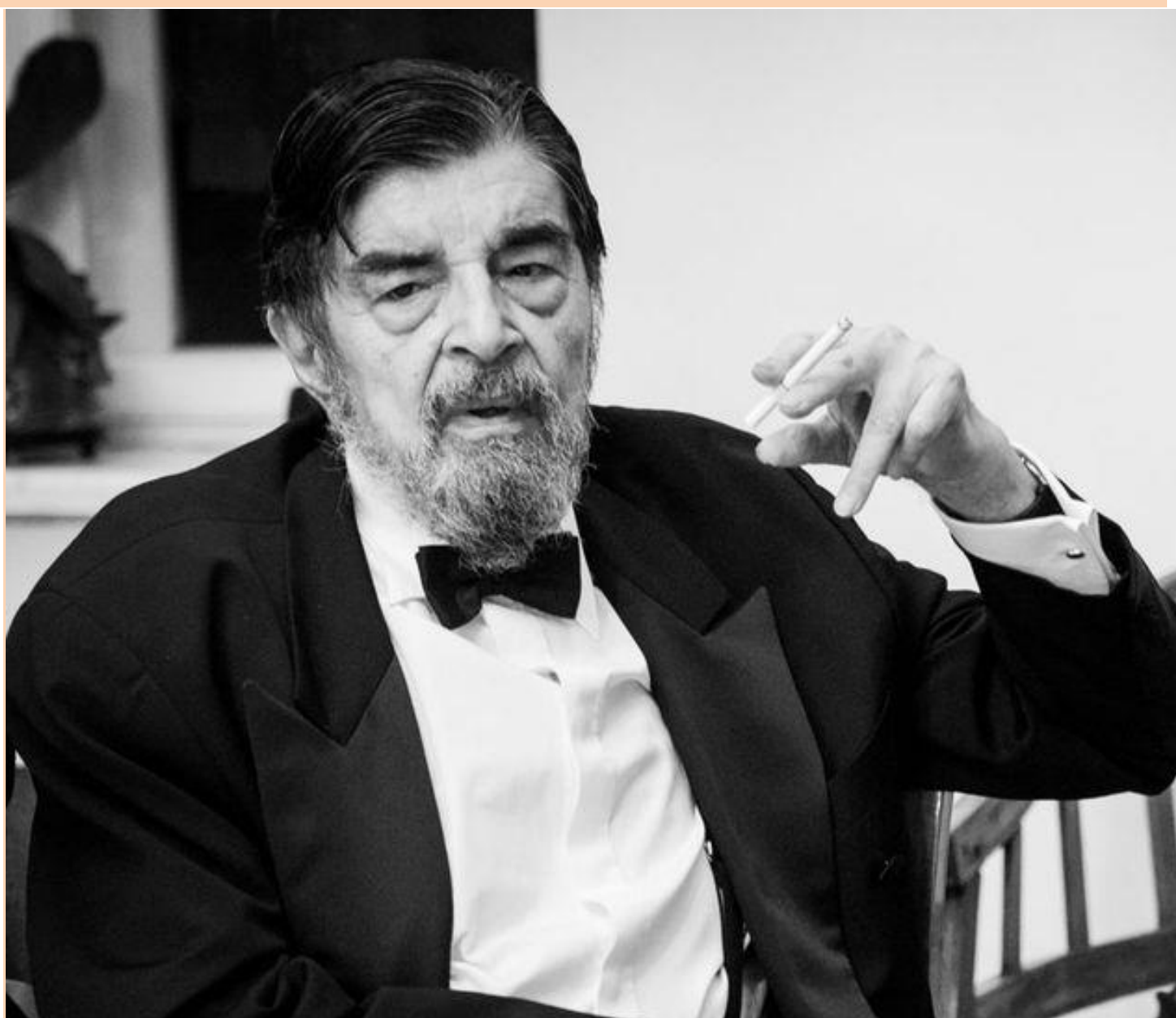
Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889, ISSN-L 2734 - 6889

1

Ultimul boier al Moldovei¹

Florin Bălănescu

Cu zece ani în urmă, intram în Călineștii Botoșanilor cu sentimentul de atâtea ori încercat al intrării în istorie. Știam că aici voi afla curtea și conacul Miculescu, vechi de peste trei veacuri, dar nu-mi închipuiam că voi avea privilegiul de a trăi patru ore din viața pierdută a boierilor de altădată. M-a întâmpinat

¹ Articol apărut în *Luceafărul* din 7 septembrie 2022

Cetatea Cavalerilor

amfitrioana casei, Miona Miclescu; deși o întâlneam pentru prima oară, ființa ei s-a dovedit caldă, plăcută și amabilă până la deferență.

Și ea, și soțul său, Radu Miclescu, erau oameni peste care se deslușea de la primul contact că vechea educație și instrucția sănătoasă apucaseră să treacă din plin. Dar, ceea ce nu am putut realiza de la început, erau și suflete însângerate de tăvălugul comunist care le-a fracturat viețile, furându-le nu doar căminul, părinții, copilăria și tinerețea, ci și fireasca speranță într-un viitor decent. În amiaza aceea de vară, m-au făcut părtaș la marile și profundele lor tristeți, la nedreptățile strigătoare la cer care le-au deturnat existențele, la bătăliile pe care le duseseră și continuau să le poarte cu un sistem care le-a refuzat dreptul la identitate, dar și la nădejdi, atâtea câte mai rămăseseră, în omenie și în ziua de mâine. M-au însoțit apoi prin încăperile rânduite ca odinioară ale conacului, prin curtea cu alei pietruite, straturi de flori și arbori seculari, la mormintele înaintașilor de lângă biserica familiei, construită în anul 1813 de vornicul Constantin Miclescu, și, peste tot, prin amintirile care nu se șterg niciodată.

După ce reînviase din ruină un conac care-și aștepta, resemnat, sfârșitul, Radu Miclescu continua să aibă, și la 76 de ani, proiecte. Un boier adevărat e un ziditor de țară, așa cum înaintașii săi au fost întemeietori de patrie și, uneori, chiar salvatori de neam. Când ne-am despărțit, i-am urmărit îndelung cu privirea; îmi luam rămas bun de la mărturiile vii ale unui trecut pe care, conștient sau nu, țara continuă să se sprijine. Radu Alexandru Miclescu, ultimul descendent al vechiului neam de boieri moldoveni Miclescu, atestat documentar încă din anul 1436, s-a născut la 25 iunie 1935 în conacul familiei din satul Călinești, plasa Bucecea, județul Botoșani, ca unic fiu al ofițerului de aviație Gheorghe Miclescu și al Magdei Miclescu, fostă Țaicu. Printre înaintașii săi, s-au numărat înalți dregători, mitropoliți, oameni politici de seamă, juriști, ofițeri și mari proprietari. În noaptea de 3 martie 1949, în absența părinților săi, a fost nevoit să fugă călare din conac pentru a nu fi prins de comuniști, ajungând în Capitală. La 8 mai 1952, noaptea, licean fiind, a fost arestat la București, anchetat circa trei luni și închis aproape patru ani sub pretextul intenției de a organiza un grup subversiv; a fost deținut în penitenciarele Rahova, Jilava, Ghencea, Văcărești și Târgu Ocna, precum și pe șantierul de muncă forțată de la Bicaz. După eliberare, a terminat liceul și a luat bacalaureatul, dar i s-a interzis să facă studii superioare. În urma refuzului de a colabora cu Securitatea, pentru a-și câștiga existența a prestat munci necalificate la diverse cooperative, precum curățător de cazane, apoi bibliotecar sau angajat al unor edituri.

La 8 ianuarie 1958, s-a căsătorit cu Maria Ioana (Miona) Miclescu, născută la 20 martie 1937 în Cernăuți, singura fiică a lui Neagoe Fondor (fiul lui Iancu Flondor, protagonistul unirii Bucovinei cu România) și a Elenei Grigorcea. În anul 1973, Radu Miclescu a reușit să emigreze în Germania grație unor repetate intervenții externe la cel mai înalt nivel; s-a stabilit la Frankfurt împreună cu soția sa, plecată în anul 1969 după ce izbutise să-și termine studiile filologice în țară, anterior fiind exmatriculată din cauza originii sociale. Rămas șomer după câteva slujbe efemere la diverse firme comerciale, a început să cumpere și să restaureze mobilă veche și degradată pe care ulterior a vândut-o, reușind astfel să deschidă un salon de antichități ce avea să devină cel mai important din oraș, iar el unul dintre cei mai mari experți în domeniu din Europa.

Revenit în țară la 28 ianuarie 1990, a început războiul judiciar de retrocedare a proprietăților confiscate de comuniști; abia în anul 1996, a recuperat casa de la curte și terenurile agricole, iar pădurile câțiva ani mai târziu. A regăsit vechiul conac, construit în anul 1711, într-o avansată stare de degradare după ce fusese devastat de armata sovietică în anul 1944, apoi transformat de regimul comunist în sediu al I.A.S. în anul 1949 și ulterior în închisoare.

Opera de restaurare a acestuia s-a desfășurat între anii 2002 și 2004, iar inaugurarea a avut loc la 25 iunie 2005, când Radu Miclescu a ținut un discurs în care a rostit o tristă profeție: „Sărbătorim readucerea parțială la viață a bătrânei noastre case, dar această serbare are și semnificația unui adio pe care boierimea și-l ia de la România”.

Radu Alexandru Miclescu a murit la 25 septembrie 2019 la Călinești, fiind înmormântat în cimitirul familiei din curtea conacului, alături de soția sa, decedată la 17 mai 2021 la Călinești. Neavând urmași, după 11 generații care s-au întins de-a lungul a aproape șase veacuri, această glorioasă ramură a neamului Micleştilor s-a stins.